

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 12 czerwca 2013 r. i zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawczynie Z. S. kwotę 3650 zł tytułem jednorazowego odszkodowania za 5 % uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy dniu 6 czerwca 2012 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Z. S., będąc zatrudniona w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych I Oddziale w Ł., uległa w dniu 6 czerwca 2012 r. wypadkowi przy pracy. Wnioskodawczynie sięgając po pusty kosz pakowy od korespondencji, znajdujący się na regale, niefortunnym odruchem potrafiła stojący obok kosz o wadze 10 kg, który spadł jej na głowę, rozcinając ją w okolicy ciemieniowej na długość 2-3 cm.

Badaniem RTG czaszki, wykonanym w dniu 8 czerwca 2012 r., u wnioskodawczynie nie stwierdzono zmian kostnych pourazowych. Nie było uszkodzenia piramidy kości skroniowej, gdzie jest zlokalizowany narząd słuchu i nie było uszkodzenia kości skroniowej.

W dniu 14 września 2012 r., wnioskodawczynie zgłosiła się do poradni laryngologicznej z objawami w postaci szumów usznych występujących od czerwca 2012 r. Podczas kolejnych wizyt (21 września 2012 r., 26 lutego 2013 r. oraz 25 października 2013 r.) rozpoznano u wnioskodawczynie przewodzeniowe ubytki słuchu. Wnioskodawczynie z powodu szumów usznych, a także upośledzenia słuchu w uchu lewym, bólów i zawrotów głowy była również leczona w poradni neurologicznej w okresie od 12 czerwca 2012 r. do 1 lutego 2013r.

Wnioskodawczynie nie była leczona przed wypadkiem z powodów laryngologicznych. Aktualnie cierpi na utrzymujący się szum uszny zwłaszcza w uchu lewym, upośledzenie słuchu i leczy się nadal z powodów laryngologicznych.

Z punktu widzenia biegłego laryngologa, u wnioskodawczynie rozpoznaje się obustronny odbiorczy ubytek słuchu małego stopnia nieco większy w uchu lewym, subiektywny szum uszny lewostronny, przebyty uraz głowy (w dniu 6 czerwca 2012 r.) bez utraty przytomności z raną ciętą skóry głowy okolicy ciemieniowej. Zdaniem biegłych laryngologów, u wnioskodawczynie mogło dojść z pewnym prawdopodobieństwem do pourazowych zaburzeń funkcji ucha lewego, skutkujących upośledzeniem ostrości słuchu. Z wysokim prawdopodobieństwem, uszkodzenie słuchu nastąpiło wskutek wstrząśnięcia błędnika z uszkodzeniem komórek zmysłowych. Procentowy uszczerbek na zdrowiu z tytułu upośledzenia ostrości słuchu w uchu lewym wynosi u wnioskodawczynie 5 % wg. poz. 42. Zawroty głowy u powódki są pochodzenia ośrodkowego i pozostają bez związku z przebyłym wypadkiem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie dowodu z opinii biegłych lekarzy laryngologów S. K. (1) oraz M. Ł. (1).

Sąd w pełni uznał wartość dowodową wydanych opinii oraz podzielił wnioski wypływające z ich treści. Opinie te w ocenie Sądu Rejonowego są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot oraz zgodne co do istotnych ustaleń. Do wydania opinii biegli dysponowali dokumentacją lekarską wnioskodawczynie, a także przeprowadzili wywiad oraz dokonali badania przedmiotowego Z. S. w zakresie swej specjalności.

Zdaniem Sądu, niezasadne okazały się zarzuty pełnomocnika organu rentowego kierowane do pisemnych opinii biegłej S. K. (1) oraz M. Ł. (1). Pełnomocnik organu rentowego podniósł, iż biegli nie wykazali z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, że dolegliwości wnioskodawczynie (szumy uszne) pozostają w związku z wypadkiem z dnia 6 czerwca 2012 r. Przeciwno takiemu związkowi przemawia fakt, iż wnioskodawczynie doznała jedynie powierzchownego urazu głowy bez uszkodzenia struktur wewnątrzczaszkowych. Co więcej, biegli nie uwzględnili wpływu wieku

wnioskodawczyni (67 lat) na pogorszenie się słuchu. Nadto, pełnomocnik wskazał na istotne rozbieżności między obiema opiniami w zakresie stopnia dysfunkcji laryngologicznej (ubytku słuchu wnioskodawczyni) oraz domagał się wyjaśnienia powodu, dla którego ubytek dotyczy ucha lewego wnioskodawczyni, podczas gdy uraz dotyczył okolicy ciemieniowej prawej.

Odpowiadając na ww. zarzuty, biegła S. K. (1) wskazała, iż pogorszenie słuchu z przyczyn samoistnych jest symetryczne, a u wnioskodawczyni jest asymetria. Nadto, pogorszenie słuchu może nastąpić z powodu wstrząśnienia błędnika. Biegły M. Ł. (1) potwierdził możliwość uszkodzenia słuchu w wyniku wstrząśnięcia błędnika z uszkodzeniem komórek, bez objawów wstrząśnienia mózgu oraz dodał, że uszkodzenie słuchu u wnioskodawczyni ma pochodzenie pourazowe, gdyż brak jest innych zdarzeń, w tym choroby samoistnej wskazujących na możliwość uszkodzenia słuchu. Wskazał też, że uszkodzenie słuchu po stronie przeciwnej do kierunku działania urazu jest często spotykane jako uraz *contr-coupe* i może również występować w tonach niskich.

Tym samym, zdaniem Sądu biegli w swoich opiniach uzupełniających i wyjaśnieniach odpowiedzieli w sposób wiarygodny na zarzuty pełnomocnika. Sąd zważył, iż z opinii tych wynika, iż dolegliwości wnioskodawczyni są następstwem urazu z dnia 6 czerwca 2012 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego specjalisty laryngologa. Sąd uznał opinie powołanych w sprawie biegłych za wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślił, iż okoliczność, że opinie te nie mają treści odpowiadającej stronie pozwanej, nie może mieć w tym przypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie założenia, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni, jako zasadne, należało uwzględnić.

Sąd wskazał, iż rodzaje świadczeń przysługujących ubezpieczonemu z tytułu wypadków przy pracy oraz warunki nabywania prawa do tych świadczeń określa ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.). W zakresie rodzaju uszczerbku na zdrowiu powołał art. 11 Ustawy i zaznaczył, iż szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2013.954 j.t.). W tym miejscu przywołał Sąd Rejonowy treść § 8 rozporządzenia, który wskazuje na sposób ustalania przez lekarza orzecznika stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd I instancji zważył, iż w sprawie niniejszej poza sporem pozostaje okoliczność uznania zdarzenia z dnia 6 czerwca 2012 roku za wypadek przy pracy. Spornym jest natomiast procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznała wnioskodawczyni wskutek wypadku i tym samym wysokość jednorazowego odszkodowania. Sąd wziął pod uwagę, iż w toku postępowania orzeczniczego zarówno lekarz orzecznik (orzeczeniem z dnia 10.05.2013 r.), jak i komisja lekarska (orzeczeniem z dnia 4 czerwca 2013 r.), stwierdzili u wnioskodawczyni przebyty uraz głowy z raną ciętą okolicy ciemieniowej prawej wygojony bez następstw uszczerbkowych.

Niemniej jednak Sąd uznał, iż jak wynika z wydanych w sprawie opinii biegłych lekarzy laryngologów powyższe ustalenia są błędne. Sąd wskazał, iż u wnioskodawczyni po wypadku z dnia 6 czerwca 2012 r., stwierdzono uraz głowy bez utraty przytomności z raną ciętą skóry głowy okolicy ciemieniowej. Jednocześnie jednak, biegli stwierdzili, że u wnioskodawczyni na skutek wypadku z dnia 6 czerwca 2012 r. z wysokim prawdopodobieństwem doszło do uszkodzenia słuchu wskutek wstrząśnięcia błędnika z uszkodzeniem komórek zmysłowych. Biegli podkreślili, że przed

dniem wypadku wnioskodawczyni nie miała dolegliwości laryngologicznych, a procentowy uszczerbek na zdrowiu z tytułu upośledzenia ostrości słuchu w uchu lewym wynosi u wnioskodawczyni 5 % wg. poz. 42.

Biorąc pod uwagę wszystko powyższe, Sąd Rejonowy uznał, że na skutek wypadku przy pracy z dnia 6 czerwca 2012 roku, Z. S. doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %, co czyni zasadnym uwzględnienie odwołania i przyznanie wnioskodawczyni prawa do jednorazowego odszkodowania.

O wysokości odszkodowania Sąd orzekł na podstawie art. 12 ust. 1 i 5 oraz art. 14, ust. 9 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 j.t. ze zm.). Sąd podniósł, iż w dacie wyrokowania zgodnie z Obwieszczeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 marca 2014 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. 2014 poz. 187) w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r. kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, wynoszą 730 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W związku z powyższym, Sąd przyjął, iż wobec ustalonego uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni w rozmiarze 5 % należna kwota odszkodowania winna wynosić 3.650 złotych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i zasądził na rzecz wnioskodawczyni od pozwanego wskazaną wyżej kwotę.

Apelacje od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy, zaskarżając wskazane orzeczenie w całości i zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności i w wyniku tego ustalenie, iż ubezpieczona doznała 5% uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy.

W uzasadnieniu powyższego skarżący podniósł, iż orzeczenie Sądu I instancji zostało oparte na opiniach biegłych sądowych, jednakże wątpliwym pozostaje rozpoznane przez biegłych wstrząśnienie błędnika, bowiem bezpośrednio po urazie u wnioskodawczyni nie wystąpiły związane z tym objawy. Nadto skarżący wskazał na wątpliwości co do pourazowego charakteru stwierdzonego niedosłuchu, gdyż uraz głowy był powierzchowny, nie spowodował istotnych dolegliwości, a uszkodzenie słuchu jest większe po stronie lewej - przeciwnej do miejsca, w które wnioskodawczyni została uderzona.

W konkluzji pełnomocnik organu rentowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 12.06.2013 r., ewentualnie zaś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego specjalisty.

W odpowiedzi na powyższe wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego specjalisty z tej samej dziedziny.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

Zgodnie zaś z art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebna jest wiedza, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby, posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która z racji wykształcenia i posiadanych uprawnień kwalifikuje się do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego, dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie, w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, wymagała wiadomości specjalnych i musiała znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy laryngologów S. K. oraz M. Ł.. Wskazani biegli w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie wnioskodawczynie zgodnie stwierdzili, iż do zaburzeń funkcji ucha lewego skutkujących upośledzeniem ostrości słuchu, mogło dojść z przeważającym prawdopodobieństwem na skutek przebytego urazu głowy. Biegli wskazali, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu z tytułu upośledzenia ostrości słuchu w uchu lewym wynosi u wnioskodawczynie 5% wg. poz.42.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

W postępowaniu przed Sądem I instancji organ rentowy nie był ograniczony co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia, pomimo tego nie wykazał, iż dokonana przez powołanych biegłych ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie i doznanego uszczerbku na zdrowiu była niepełna, czy merytorycznie błędna. Istotnie skarżący w pismach procesowych, wnosił o uzupełnienie materiału dowodowego

poprzez wydanie przez biegłego laryngologa S. K. (1) oraz biegłego M. Ł. (1) opinii uzupełniających, przy uwzględnieniu przedstawionych zastrzeżeń. Sąd przychylił się do powyższych wniosków i dopuścił dowód z opinii uzupełniających. Biegli w uzupełnieniu swoich opinii odnieśli się do wszystkich zarzutów podnoszonych przez wnioskodawcę i potwierdzili wcześniej zajęte stanowisko. Biegła S. K. podkreśliła istnienie czasowego związku pomiędzy pojawieniem się pogorszenia słuchu, a wypadkiem. Wprawdzie biegła zaznaczyła, iż uraz jakiego wnioskodawczyni doznała nie spowodował uszkodzenia piramidy kości skroniowej, gdzie zlokalizowany jest narząd słuchu, niemniej jednak uznała, iż mogło dojść do wstrząśnienia błędnika, a w konsekwencji osłabienia słuchu. Jednocześnie biegła podniosła, iż zwykle pogorszenie słuchu z przyczyn samoistnych, związane z wiekiem jest symetryczne, natomiast u wnioskodawczyni wystąpiła asymetria. Również biegły M. Ł. potwierdził powyższe stanowisko. Zarówno w opinii uzupełniającej z dnia 2 lipca 2014 r., jak i opinii z dnia 21 stycznia 2015 r. wskazał, iż rozpoznał u wnioskodawczyni uszkodzenie słuchu o etiologii pourazowej, co potwierdza zarówno brak innych zdarzeń - w tym choroby samoistnej - wskazujących na możliwość uszkodzenia słuchu, jak i wyniki badań audiologicznych. Natomiast skarżący po przeprowadzeniu dowodów z uzupełniających opinii biegłych lekarzy, nie przedstawił do nich żadnych nowych zarzutów, wniósł natomiast o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego laryngologa.

Tymczasem podkreślić należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia bowiem potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Natomiast dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Wobec powyższego, również kolejny wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego laryngologa, zgłoszony przez skarżącego w apelacji, podlegał oddaleniu jako bezzasadny. W ocenie Sądu w/w opinie wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, natomiast wbrew twierdzeniom strony skarżącej, nie zachodzi konieczność zweryfikowania ustaleń poczynionych przez biegłych w zakresie stanu zdrowia wnioskodawczyni i powołania na tę okoliczność kolejnego biegłego.

Sąd Okręgowy zgadza się bowiem z oceną Sądu pierwszej instancji, iż wszystkie złożone w sprawie opinie podstawowe, jak i uzupełniające biegłych lekarzy, w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o dokumentację lekarską, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawczyni. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie sporne okoliczności.

W ocenie Sądu Okręgowego wobec powyższego, brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków Sądu Rejonowego opartych na opiniach powołanych biegłych i stwierdzenia, iż nie odzwierciedlały one stanu zdrowia powódki. Nie ma bowiem żadnych podstaw do podzielenia argumentów skarżącego negujących treść wskazanych opinii, zmierzających do ich pominięcia. Skarżący podnosi zarzuty dotyczące pourazowego charakteru stwierdzonego niedosłuchu, z uwagi na fakt, iż uszkodzenie słuchu jest większe po stronie lewej - przeciwnej do miejsca, w które wnioskodawczyni została uderzona. Zgłasza również wątpliwości, co do wystąpienia u wnioskodawczyni wstrząśnienia błędnika. Niemniej jednak, biegli wielokrotnie ustosunkowali się do ww. kwestii w wydanych przez siebie opiniach, w tym opiniach uzupełniających. Wskazali, iż uszkodzenie słuchu po stronie przeciwnej do kierunku działania urazu jest często spotykane jako uraz *contr – coupe* i może występować w tonach niskich. Stwierdzili również, iż uszkodzenie słuchu na skutek wstrząśnienia błędnika następuje z uszkodzeniem komórek zmysłowych, jednakże bardzo często bez innych objawów wstrząśnienia mózgu. Skarżący na etapie postępowania apelacyjnego nie zgłosił żadnych innych merytorycznych zarzutów pozwalających na skuteczne zakwestionowanie opinii biegłych. Podnieść należy, iż zarzuty

zgłaszane w apelacji, stanowią jedynie polemikę z ustaleniami biegłych i zawierają własną, subiektywną ocenę organu rentowego odnośnie stanu zdrowia wnioskodawczynie.

Z tych też względów, zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności, uznać należało za bezzasadne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż na skutek wypadku przy pracy z dnia 6 czerwca 2012 r. wnioskodawczynie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%, co czyniło zasadnym uwzględnienie odwołania i przyznanie wnioskodawczynie prawa do jednorazowego odszkodowania.

Wobec powyższego, apelacyjne zarzuty nie mogły prowadzić do zmiany, bądź uchylecia wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.